

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 148/2017
16.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Андреја Ћосића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Андреја Ћосића, адвоката Милана Латиновића и адвоката Крсте Бобота, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 271/14 од 09.03.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 620/16 од 08.11.2016. године, у седници већа одржаној 16.03.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости, бранилаца окривљеног Андреја Ћосића, адвоката Милана Латиновића и адвоката Крсте Бобота, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 271/14 од 09.03.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 620/16 од 08.11.2016. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Милана Латиновића и у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док се захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног, у преосталим деловима **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 271/14 од 09.03.2016. године, делимично је стављена ван снаге пресуда Вишег суда у Новом Саду К 522/10 од 17.05.2010. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 5025/10 од 21.12.2010. године, само у погледу одлуке о кривичној санкцији, те је окривљени Андреј Ћосић осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. Кривичног законика. Окривљеном је у изречену казну затвора урачунато и време проведено у екстрадиционом притвору од 06.11.2012. до 27.12.2012. године, време проведено на издржавању казне у периоду од 07.06.2013. до 09.07.2013. и у периоду од 09.07.2013. до 09.03.2016. године када је притвор укинут, а одређена мера забрана напуштања стана уз

електронски надзор, све до упућивања окривљеног у установу за издржавање казне затвора, а најдуже док не истекне време трајања казне изречене првостепеном пресудом. Такође, пресудом је окривљени ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка, и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 620/16 од 08.11.2016. године, одбијене су као неосноване жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и жалба браниоца окривљеног Андреја Ћосића, изјављене против пресуде Вишег суда у Новом Саду К 271/14 од 09.03.2016. године, а наведена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости, благовремено су поднели браниоци окривљеног Андреја Ћосића:

-адвокат Милан Латинковић у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 9) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или донети пресуду којом се оптужба одбија, те одреди да се извршење изречене казне одложи, до доношења одлуке по захтеву за заштиту законитости;

-адвокат Крсто Бобот, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. и 4. ЗКП, а због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду, те одложи извршење правноснажне пресуде и обавести браниоца о седници већа.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Андреја Ћосића, Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтевима, нашао:

Бранилац окривљеног Андреја Ћосића, адвокат Милан Латинковић у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијана другостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП. У вези са истакнутом повредом, бранилац наводи да је другостепени суд описане радње из изреке првостепене пресуде, (коју у том делу и потврђује), подвео под радњу „производња опојне дроге“, и на тај начин прекорачио оптужницу, с обзиром да се у оптужном акту, не наводи ниједна радња која се може сматрати производњом опојне дроге.

Одредбом члана 409. став 1. ЗКП прописано је да тужилац може у току главног претреса, ако оцени да изведени докази указују да је чињенично стање другачије од оног изнетог у оптужници, изменити оптужницу.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Полазећи од наведеног, а како из изреке побијане првостепене пресуде, која је у свему потврђена другостепеном пресудом, јасно произилази да је делимично стављена ван снаге пресуда Вишег суда у Новом Саду К 522/10 од 17.05.2010. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 5025/10 од 21.12.2010. године, само у погледу одлуке о кривичној санкцији, те окривљени Андреј Ћосић осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. КЗ, онако како му је то стављено на терет у поновљеном поступку оптужницом Вишег јавног тужиоца у Новом Саду Кт 49/10 од 10.10.2013. године, измењеном само у погледу радњи окривљеног које су од значаја за постојање организоване криминалне групе, то је суд правилно применио закон, одлучивши на описани начин, јер се правноснажна пресуда управо односи на окривљеног Андреја Ћосића и кривично дело које је предмет оптужбе садржане у оптужници, која је у поновљеном поступку измењена у корист окривљеног. Притом, Врховни касациони суд наглашава, да се не може сматрати прекорачењем оптужбе, овлашћење суда да одређену радњу правно квалификује у складу са законом, све док се пресуда односи на предмет оптужбе чији је чињенични опис садржан у оптужном акту овлашћеног тужиоца.

Имајући у виду наведено, по налажењу овог суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Андреја Ћосића, адвоката Милана Латинковића, истиче да је побијаном другостепеном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Браниоци окривљеног, адвокат Милан Латинковић и адвокат Крсто Бобот, у захтевима за заштиту законитости истичу да су нижестепене пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, те да се у конкретном случају ради о ствари која је већ правноснажно пресуђена, с обзиром да је окривљени Андреј Ћосић, побијаним пресудама оглашен кривим и осуђен на казну затвора због кривичног дела, поводом кога је, према наводима захтева, претходно већ донета правноснажна пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 615/16 од 13.07.2016. године, којом је окривљени ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ.

Међутим, према оцени Врховног касационог суда, ови наводи захтева бранилаца окривљеног не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Одредбом члана 4. став 1. ЗКП је прописано да нико не може бити гођен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен.

Одредбом члана 4. став 1. Протокола 7. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода је прописано да се никоме не сме поново судити, нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дело због ког је већ правноснажно ослобођен или осуђен у складу са законом и кривичним поступком.

Одредбом члана 34. став 4. Устава Републике Србије, прописано је да нико не може да буде гођен и кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен, те да истим забранама подлеже вођење поступка и за неко друго кажњиво дело.

Полазећи од наведеног, по оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају, није повређено процесно начело из члана 4. став 1. ЗКП, члана 4. став 1. Протокола 7. Конвенције о заштити људских права и члана 34. став 4. Устава Републике Србије.

Предмет испитивања законитости по захтевима бранилаца окривљеног су пресуде донете у понављању поступка, пресуда Вишег суда у Новом Саду К 271/14 од 09.03.2016. године и пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 620/16 од 08.11.2016. године, којима није одлучивано изричито о законском основу за понављање поступка, из члана 473. став 1. тачка 4) ЗКП, којом одредбом је прописано да се кривични поступак завршен правноснажном пресудом може поновити само у корист окривљеног, ако је за исто дело више пута суђен.

При томе, Врховни касациони суд наглашава да би предмет испитивања законитости у овом случају по захтевима бранилаца и са разлога из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, у суштини биле правноснажно донете пресуде Вишег суда у Новом Саду К 522/10 од 17.05.2010. године и пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 5025/10 од 21.12. 2010. године, које су остављене на снази, осим у погледу кривичне санкције, пресудама донетим у поступку поновљеном против окривљеног Андреја Ћосића, са основа из члана 473. став 1. тачка 7) ЗКП.

Разлози побијаних пресуда да је за понављање кривичног поступка релевантно стање ствари у време доношења правноснажне пресуде која је предмет испитивања у поновљеном поступку, тачни су а у време доношења тих правноснажних пресуда није постојала пресуда, ни ова а ни друге пресуде којима је окривљени ослобођен од оптужбе за наведено кривично дело или којима би предмет оптужбе био решен на други начин.

Поред наведеног, бранилац окривљеног Андреја Ћосића, адвокат Милан Латинковић, у захтеву за заштиту законитости указује на то да је окривљени оглашен кривим за кривично дело из члана 246. став 3. у вези става 1 КЗ, а да ни на који начин у конкретном случају није утврђено да се ради о опојној дроги која је означена у изреци пресуде, због чега бранилац сматра да стога нису остварена законом прописана обележја наведеног кривичног дела, и да је тиме учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Међутим, по оцени овог суда, иако бранилац формално истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у суштини указује на погрешно утврђено

чињенично стање у раније донетим правноснажним пресудама, а тиме и оно што се узима као утврђено у побијаним пресудама.

Бранилац окривљеног Андреја Ћосића, адвокат Крсто Бобот, у захтеву за заштиту законитости истиче да је чињенично стање у погледу времена боравка окривљеног Андреја Ћосића на територији Републике Србије, утврђено пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 615/16 од 13.07.2016. године, за коју бранилац сматра да је реч о пресуђеној ствари, различито у односу на чињенично стање утврђено у погледу наведених околности, у побијаним пресудама, те да је окривљени у овом поступку оглашен кривим за радње извршене у периоду, за који је претходно правноснажно утврђено да се није налазио у Републици Србији.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног, оспорава чињенично стање утврђено у раније донетим правноснажним пресудама, а тиме и оно што се узима као утврђено у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтеве бранилаца окривљеног, адвоката Милана Латиновића и адвоката Крсте Бобота, у тим деловима оценио као недозвољене.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтеве бранилаца окривљеног одбацио као недозвољене.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић